

ΤΗ ΦΙΛΑΤΑΤΗ ΜΟΥ...

[Ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῶν γενεθλίων της]

Ἡ ὑπαρξίς μου στρέφεται εἰς πόθον μόνον ἓνα,
Εἰς ἓν γλυκὺ μου ὄνειρον καὶ εἰς εὐχὴν μου μίαν.
Νὰ θάλλωσι τὰ ἔτη σου, παιδρά, χαριτωμένα,
Νὰ ἔχῃς κατὸν πάντοτε τὸ πῦρ εἰς τὴν καρδίαν.

Νὰ μὴ στενάζῃς δύσελπις μέ χεῖλη μαραμμένα
Καὶ ἡ ψυχὴ σου νὰ τρυφᾷ εἰς ὀρόσον καὶ εὐδίαν.
Τὰ ῥόδα τοῦ Μαΐου σου ν' ἀκμάζουν ἀνθισμένα
Καὶ ν' ἀπολαύσῃς διαιρκῇ ἀγγέλων εὐτυχίαν.

Τὸ κάλλος, τὴν νεότητα καὶ τὴν χαρὰν νὰ ψάλλῃς,
Ὡς ἀηδῶν, καὶ δάκρυα ποτέ σου νὰ μὴ χύσῃς.
Ὡς ῥόδον, πάντοτ' εὐχαρὶς καὶ τρυφερά νὰ θάλλῃς.

Εἰς παραδείσους τέρψεων σοὶ εὐχομαι νὰ ζήσῃς.
Εἰς πᾶν ἀγνὸν καὶ εὐγενὲς καὶ ὑψηλὸν νὰ πάλλῃς.
Εὐτύχει καὶ ὑγίαινε καὶ μὴ με λησμονήσῃς !

(Ἄρτος 1887)

Δ. Κ. ΒΑΡΔΟΥΝΙΩΤΗΣ